

Nikdy nebudeme bez naháče. Nyní máme čířánků šest.

U ŘÍŠI plné zázraků

„Vítejte ve světě plném překvapení, vítejte v říši psů plné zázraků, vítejte mezi naháči. Jsou zvláštní a nevšední, mají originální vzhled, jedinečné vlastnosti i neuvěřitelné možnosti komunikace s lidmi. Objevíte jejich kouzlo také Vy!“ Těmito slovy vás přivítají webové stránky nahaci.cz, které tvoří a spravují manželé Brychtovi z Prahy.

Mnozí úspěšní vystavovatelé, především psů společenských plemen, vědí, že ing. Libuše Brychtová je zkušenou chovatelkou, špičkovou vystavovatelkou a neúnavnou propagátorkou čínských naháčů. Tak ji zná i okolní svět. Jistě právem patří mezi výrazné postavy novodobé české kynologie. I takoví lidé patří do našeho seriálu Žijí se psem.

Jak mě potkali psi

Teprve nedávno jsem pátrala v paměti a snažila se najít začátek svého vztahu ke psům. Možná za to může povlečení s černými a bílými pudlíky v mojí dětské postýlce, snad mě ovlivnili rodiče tím, že mi odmalička ukazovali kdejaké zvířátko. Kdo ví? Psa jsme doma nikdy neměli a já byla typickým dítkem, které po něm toužilo. Chodila jsem opatrovat psy kamarádek a využívala trpělivosti blízkého cho-

vatele, jehož zásluhou jsem se dostala poprvé na výstavu, na cvičák, na bonitaci, k porodu i k odchovu štěňat boxerů. Moje otravování na téma: „Chci psa nebo jezdit na koni“ neustávalo, a tak po čase padlo rodičovské rozhodnutí: „Žádný pes, žádný kůň. Půjdeš do tanečních.“ Kdyby rodiče tušili vývoj věcí příštích, asi by mě do taneční školy nezapsali. Při nácviu předtančení jsem se totiž seznámila se svým budoucím manželem. Ten nejenže psa doma měl, ale navíc byl ochoten podporovat mé kynologické nadšení, což ostatně s láskou, trpělivostí a tolerancí sobě vlastní činí dodnes. S ním mě potkalo opravdové štěstí.

První pes s rodokmenem

Před blížícími se osmnáctými narozeninami jsem udělala věc, kterou dnes zájemcům o svá štěňátka vymlouvám. Bez vědomí rodičů jsem si zamluvila perspek-

tivní štěně malého knírače pepř a sůl s průkazem původu a oznámení o datu odběru dala své mladší sestře pod stromeček. Tajemství se provalilo a výsledek byl nasnadě. Pokažené Vánoce a další vážná diskuse na téma pes v naší rodině. Protože mi peníze půjčil můj tehdy ještě ani ne nastávající manžel, rodiče mi dali na vybranou. „Buď půjde z domu pes, nebo ty.“ Šly jsme nakonec obě. Já i kníračka Afra Stajika CS. Po hlavě jsem hupla do kynologie a začala pracovat v chovatelském klubu. S Afrou jsem skládala zkoušky, jezdila na psí tábory, cvičila a cestovala po českých výstavách. Afra se stala krajskou a oblastní vítězkou, což pro mě v osmdesátých letech znamenalo téměř Nobelovu cenu. Odchovala jsem s ní dva vrhy a dožila se u nás krásných patnácti let.

Výstavní úspěchy a chycení se drápkem

Na první výstavu v roli vystavovatele jsem vyrazila v roce 1987 plná očekávání, neboť mi všichni tvrdili, jak je Afra krásná. Dostali jsme známku „velmi dobrá“ a já se zařekla, že to takhle nenechám. Přes prázdniny jsem s fenkou naběhala desítky kilometrů, naučila se jí vystavovat na volno, investovala jsem do krmení a pečovala o její srst jako nikdy před tím. Od podzimu už fenka nebyla k porážení a začalo se o ní mluvit. Tady se zrodil můj recept na úspěch: „Kam upřes pozornost,

tam jde energie a věci se začnou měnit.“ V roce 1990 jsme se s manželem vzali a celou svatební cestu strávili na brněnské světové výstavě psů. Od té doby chybíme na prestižních výstavách FCI jen málokdy a já se pokaždé snažím okoukat něco nového od nejlepších chovatelů, vystavovatelů i rozhodčích. Je řada lidí, kterým bych ráda poděkovala za to, co mě naučili a dosud učí. A kynologie? Ta je mým koníčkem, zčásti zaměstnáním i nedílnou součástí denního života.

Proč zrovna naháčů?

Příchod naháčů do naší rodiny je dílem náhody. Na inzerát nabízející štěňata čínského chocholatého psa jsem odpověděla z náhlého popudu, který neumím dodnes vysvětlit, a nad legračními příhodami našeho seznamování se s bezsrstým plemenem se čtenáři mojí knížky Naháčů stále dobře baví. Psal se rok 1991 a my jsme si jeli na Slovensko pro Aryana z Vlozu, který se později stal historicky prvním interšampionem v ČR. Kouzelná povaha a neopakovatelné vlastnosti plemene nás zaujaly natolik, že jsme si po půl roce přivezli nahatou holčičku. S Aryanem a CenLing jsme vyjeli na mnoho výstav do volně otevřené Evropy a propagovali jsme nevěšdní plemeno, kde se dalo. V tisku, v rádiu, v televizi, u nás i v zahraničí. Doma jsme měli brzy jasno. Nikdy nebudeme bez naháče. Nyní máme číňánků šest, z toho čtyři interšampiony, jednu veteránku a jedno odrostlé štěně.

Co je více? Titul Světové vítězky, Evropských vítězů nebo úspěchy chovatelské skupiny?

Pro mě je největší hodnotou vzájemné soužití se psy, společná radost, jejich bezbřehá láska, přítomný okamžik a to, co dáváme jeden druhému. Asi to bude znít zvláštně, ale v době, kdy mám za sebou více než 300 výstav absolvovaných po Evropě i mimo ni, musím říct, že výstavní tituly nic světoborného neznamují. Principiálně je každá výstava stejná, subjektivně se hodnotí exteriér psa, a jen lidé si vymyslí, o jaký titul se zrovna soutěží. Pokud to přeženu, pak je úplně jedno, jestli v kruhu běháte o oblastního, nebo o světového vítěze. Odměna by měla být pro psa vždy stejně radostná. Já se jezdím na výstavy se svými psy bavit a oni to dobře vědí. Někdo hraje hokej, někdo sbírá starožitnosti, já jsem si našla koníčka ve vystavování psů. Abych ale neutekla vaší otázce. Úspěch chovatelské skupiny je pro mě o něco cennější než titul individuální, protože je výsledkem spolupráce vícero majitelů a jejich výborné péče

o odchovaná štěňata. Podaří-li se sestavit soutěžní chovatelskou skupinu a uspět, je to nejkrásnější odměna pro chovatele za jeho snahu o kvalitní chov, jakou znám. Hodnotou je pro mě také dlouhodobý zisk titulů. Nikdy jsem si neuměla představit, co to znamená, získá-li nějaký jedinec 71x titul vítěz plemene, 70x CACIB, 23 šampionátů 13 různých zemí atd. A vidíte. Tenhle husarský kousek dokázala Ich. Gessi Modrý květ, ani nevím jak. Jen jsme jezdili po výstavách a ona se líbila bez ohledu na sílu konkurence, jméno rozhodčího, stát FCI či kontinent. Pro mě je ale nejdůležitější, že se dokáže přitulit i lumpačit, že je zdravá a veselá jako všichni naši ostatní psi.

Lidé a vztahy ve vrcholové kynologii, psi a peníze

Nechcete napsat knihu? To by byl bestseller! Po dvaceti letech aktivní pejskařiny se mi zdá nejhorší, když někdo bere kynologii smrtelně vážně, hledá v ní uplatnění z důvodu neschopnosti dělat něco jiného nebo si přes psy léčí mindráky. Je jedno, jestli s takovým přístupem dělá funkcionáře, vystavuje, chová nebo

cvičí, a je jedno, v jaké zemi působí. Tolik, kolik je lidských charakterů, do tolika různých situací se lze dostat. Zdá se mi teď případné citovat rčení: „Každý dobrý skutek bude po zásluze potrestán.“ Mohla bych jej od minuty podepsat a se mnou jistě řada dalších lidí, z nichž mnozí již kynologii opustili. Být vidět, nestydět se být dobrý, dělat něco špičkově a na vlastní zodpovědnost, stát za svými názory nebo otevřeně přiznat chybu, to je v našich zeměpisných šířkách docela riskantní podnik. Dlouho mě mrzelo, že vozíme vítězství z nejprestižnějších akcí Evropy i světa, propagujeme českou kynologii, jak se dá, a nejméně uznání pak najdeme doma. Ale už jsem si zvykla, našla vlastní cestu a povznesla se nad malicherné mrzutosti, jichž je naše česká pidizemička plná. A když je mi někdy přece jen ouvej, postačí si třeba uvědomit, kolik je na světě měst, jež mají více obyvatel než Česká republika. Rychle to pomáhá změnit úhel pohledu.

Co se týče peněz, dávno jsme se s manželem vyrovnali s faktem, že v našem případě je chov a vystavování psů jakousi obdobou černé díry. Finance v ní výhradně mizí a to kosmickou rychlostí. Počet absolvovaných výstav, kvalita krmení, kosmetiky i péče o psy je taková, že na návrat bytí jen mizivého procenta nákladů je zbytečné myslet. Kdo by ale chtěl porovnávat upřený pohled věrných psích očí s penězi? My máme své životní hodnoty jinde.

Plány do budoucna

Příliš neplánuji, a když, tak jen krátkodobě. Víte, mě příležitosti potkávají samy. Já je pouze přijímám a uvádím do života. Šťěstí přeje připraveným, ne? Dosud mě například mjí možnost stát se rozhodčí pro posuzování exteriéru, ale třeba to tak má být, co já vím. Ráda bych si ještě někdy zasoutěžila na světové výstavě v chovatelské skupině Modrý květ pana Pospíšila, se kterou mě pojí mnoho krásných zážitků. Doufám, že mě v životě potkají další skvělí pejskové, s nimiž si užijeme hodně radosti a přivezeme do Čech tituly, doprovázené propagací plemene i kynologie. Určitě potkám spoustu zajímavých lidí i skutečných kynologických osobností. A také věřím, že jednou moje zkušenosti a nápady využije někdo, kdo bude schopen posunout českou kynologii zpět do středu světového dění, kam podle mě svou kvalitou patří. Nechme se překvapit, vždyť moderní dějiny tohoto světa píšeme právě teď a já jsem moc ráda, že v nich psi mají své pevné místo.

Poslouchal Zdeněk Gorgoň

